

Arrest

nr. 329 636 van 10 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 december 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 april 2025 met referentienummer 127187.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en zijn advocaat P. ROBERT en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 februari 2020 huwt verzoekende partij in Marokko met haar Belgische echtgenote waarna zij op 26 mei 2020 een aanvraag indient voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

Op 28 november 2020 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28 maart 2023 spreekt de Familierechtbank bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen de echtscheiding uit tussen verzoekende partij en haar echtgenote.

Op 15 februari 2024 wordt verzoekende partij in kennis gesteld van de mogelijkheid tot herziening van haar verblijfsrecht en wordt zij gevraagd haar individuele situatie toe te lichten. Verzoekende partij brengt naar aanleiding van dit verzoek een aantal stukken voor.

1.2 Op 24 december 2024 besluit verwerende partij het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekende partij te beëindigen en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 21).

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: B. (...) Voorna(a)m(en): A.(...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: T. (...) RR-nr.:2 (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 26.05.2020 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 28.11.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische M. F. Y. (...) (94.12.01 402-74) met wie hij zich vestigde.

Op 28.03.2023 sprak de familierechtbank van Antwerpen de echtscheiding tussen betrokkene en zijn echtgenote uit.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.02.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 30.09.2024. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Brief advocaat*
- Loonbrieven*
- Arbeidsovereenkomst met HA SERVICES COMMV*
- Arbeidsovereenkomsten met SCT INTERNATIONAL SPRL + bijlagen*
- Attest geen steun OCMW*
- Attest van inburgering*
- Deelcertificaat NT2*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 31.10.2024 geen nieuwe documenten meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij trad met mevrouw M. F. (...) in het huwelijk op 24.02.2020 en diende op basis van dit huwelijk zijn verblijfsaanvraag in. Op 28.11.2022 werd aan betrokkene een dagvaarding in echtscheiding betekend. Die echtscheiding werd uitgesproken op 28.03.2023 door de familierechtbank van Antwerpen. Het huwelijk heeft aldus geen drie jaar geduurd tot bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ervan.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Uit het dossier kan niet eenduidig blijken wanneer betrokkene precies in België is aangekomen. Zijn stukken bevatten daarover ook geen uiteenzetting. Betrokkene verklaarde tegenover de stad Antwerpen dat hij op 01.01.2020 in België zou zijn aangekomen (zie vraag om informatie van de stad van 08.05.2020). Verder kan worden vastgesteld dat het paspoort met nummer D13989209 op het Marokkaans consulaat te Antwerpen werd afgegeven op 28.02.2020, nu dus iets minder dan vijf jaar geleden. Het gaat hier nog niet om een zeer lang verblijf, zeker gelet op betrokkenes leeftijd (thans 34 jaar).

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij bovendien gehuwd was met een dame van Marokkaanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met Marokko, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 02.05.2024 in dienst bij SCT INTERNATIONAL SPRL als chauffeur. Dankzij die tewerkstelling verdient betrokkene voldoende inkomsten teneinde te vermijden ten laste te vallen van de staatsfinanciën, wat zonder meer een positief element is. Het betreft hier echter nog geen vaste tewerkstelling. Volgens de DOLSIS databank eindigt betrokkenes tewerkstelling op 23.09.2025. Deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen kunnen niet leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, gelet op de tijdelijke aard van de tewerkstelling, het feit dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij slechts de eerste prille stappen van zijn integratieproces op sociaal en cultureel vlak aantoon (infra) en dat niet uit het dossier kan blijken dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met in België verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, staat het hem vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering en een deelcertificaat Nederlandse taal voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien blijkt uit het taalcertificaat dat betrokkene de cursus Waystage Mondeling I heeft afgewerkt. Het gaat hier om de eerste van twee modules. De volgende vaardigheden worden aangeleerd (<https://www.opleidingskompas.be/cursus/137915/be-nt2-waystage-mondeling-1>):

“Na de modules NT2 Waystage mondeling 1 en 2 kan de taalgebruiker zinnen en regelmatig voorkomende uitdrukkingen begrijpen die verband hebben met zaken van direct belang, zoals persoonsgegevens, familie, winkelen, plaatselijke geografie en werk. Hij kan communiceren in simpele en alledaagse taken die een eenvoudige en directe uitwisseling over vertrouwde en alledaagse kwesties vereisen. Hij kan in eenvoudige bewoordingen aspecten van de eigen achtergrond, de onmiddellijke omgeving en kwesties op het gebied van directe behoeften beschrijven.” Betrokkene toont niet aan dat hij ook de tweede module zou hebben afgelegd. Hij heeft dus slechts de eerste, prille stappen in zijn integratieproces op sociaal en cultureel vlak gezet.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene is uit de echt gescheiden van de Belgische referentiepersoon. Hij staat thans als alleenstaande ingeschreven. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van andere, in België verblijvende personen met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSEBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSEBEWIJS.”

1.3 Op 7 april 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 7 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 18 april 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 20 juni 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat het beroep tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van artikel 42^{quater}, §1, derde lid en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Het eerste en enige middel is genomen uit de schending van:

- Artikel 42^{quater}, §1, derde lid en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM genoemd);*
- De zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15 december 1980, dat als volgt leest:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelfgeen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42^{quater}, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980 stelt hierbij de volgende voorwaarde:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen aanduidingen)

De wet verduidelijkt echter niet in welke mate deze criteria een beëindiging van het recht op verblijf verhinderen. De verwerende partij geniet derhalve een “ruime appreciatiebevoegdheid”. Deze appreciatiemarge is echter niet ongebreideld.

Allereerst moet de verwerende partij de toetsing aan de criteria uit artikel 42^{quater}, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980 uitvoeren in overeenstemming met het Unierecht. Zoals blijkt uit zijn bewoording, handelt artikel 42^{quater} immers over het einde van het verblijfsrecht van familieleden van een Unieburger. Bijgevolg vormt artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 de omzetting van het haast identieke artikel 28, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG:

“Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied,

diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Over deze bepaling heeft het Hof van Justitie van de EU in arrest Tsakouridis het volgende gesteld

“25. Om die reden creëert richtlijn 2004/38, zoals blijkt uit punt 24 van de considerans, een stelsel van bescherming tegen verwijderingsmaatregelen dat is gebaseerd op de mate waarin de betrokkenen in de gastlidstaat geïntegreerd zijn, zodat naarmate de burgers van de Unie en hun familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn hun bescherming tegen verwijdering groter is.

26. Met het oog daarop bepaalt artikel 28, lid 1, van de richtlijn in algemene bewoordingen dat het gastland, alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging neemt.” (eigen aanduidingen)

Zoals blijkt uit de bewoording van artikel 40ter, 82 in fine van de wet van 15 december 1980, heeft de Belgische wetgever de familieleden van statische Belgen op dezelfde voet willen plaatsen:

“Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.” (eigen aanduiding)

Omdat de wetgever gekozen heeft om het Unierecht ook toe te passen op familieleden van statische Belgen, dient de nationale wettelijke regeling eenzelfde uitleg te krijgen als artikel 28, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG. Het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie is voor deze uitleg pertinent. Er anders over oordelen zou afbreuk doen aan het gelijkheidsbeginsel.

Hieruit volgt dat de bescherming van artikel 42quater, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980 in recht evenredige lijn toeneemt met de integratie van de betrokkene.

Daarnaast wordt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij begrensd door de motiveringsplicht, die zowel formeel als materieel van aard is. De Raad van State heeft de materiële motiveringsplicht als volgt omschreven:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden. Te dezen beschikt de verwerende partij over een niet onaanzienlijke beoordelingsvrijheid bij de inhoudelijke beoordeling van de offertes zodat verschillende beslissingen mogelijk kunnen zijn, zij het enkel binnen de grenzen van een zorgvuldige beoordeling.” (eigen aanduidingen)

Bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid is de verwerende partij verder gebonden door de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Dit laatste beginsel is door Uw Raad als volgt onder woorden gebracht:

“Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).”

De motieven van de bestreden beslissing gaan op verschillende punten in tegen de voormelde principes.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat het verblijf van verzoeker nog niet zeer lang is, rekening houdend met verzoekers leeftijd van 34 jaar.

Verzoeker heeft zijn paspoort verkregen op het Marokkaanse consulaat in Antwerpen op 28 februari 2020 (stuk 17). Op het moment van de bestreden beslissing was hij dus minstens vier jaar en tien maanden op het Belgische grondgebied, waarvan vier jaar en zeven maanden in rechtmatig, verblijf.

De bestreden beslissing verduidelijkt niet op basis van welke maatstaf deze periode afgedaan wordt als “nog niet zeer lang”.

Het is weliswaar zo dat de tegenpartij over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer zij de verblijfsduur van de betrokkene in rekening brengt. Zij kan dit echter niet op onredelijke wijze doen.

Zonder richtlijnen van de uitvoerende macht over de beoordeling van het verblijf, en zonder verdere verduidelijkingen van de wetgever, moet verzoeker per analogie terugvallen op andere bepalingen.

Artikel 12bis van het Wetboek stelt als voorwaarde voor de verkrijging van de Belgische nationaliteit een hoofdverblijfplaats in België gedurende vijf jaar op basis van een wettelijk verblijf.

Artikel 16, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG voorziet bovendien eenzelfde termijn voor derdelanders om een duurzaam verblijfsrecht als familieleden van een Unieburger te verwerven.

Verzoeker heeft geen nationaliteitsverklaring afgelegd en vraagt geen duurzaam verblijfsrecht. Hij stelt alleen vast dat de wetgever in deze gevallen een bijzonder gewicht hecht aan een wettelijke verblijfsperiode van vijf jaar, die lang genoeg is om aanleiding te geven tot de verkrijging van de nationaliteit of een duurzaam verblijfsrecht.

Hij begrijpt niet hoe de tegenpartij in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat zijn wettelijke verblijf in België van vier jaar en zeven maanden “nog niet zeer lang” zou zijn. Hij vraagt hierbij niet aan Uw Raad om zich in de plaats te stellen van het bestuur. Hij vraagt enkel aan Uw Raad om vast te stellen dat de bestreden beslissing een verklaring over de beoordeling van de verblijfsduur ontbeert.

Dit vormt een schending van artikel 42quater, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980, van artikel 62, 82 van de wet van 15 december 1980, alsook van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing overweegt dat verzoeker sinds 2 mei 2024 als chauffeur bij S.C.T. International Sprl werkt

De bestreden beslissing zwijgt echter over het feit dat verzoeker tussen 1 augustus 2023 en 2 mei 2024 als arbeider gewerkt heeft op basis van een contract van onbepaalde duur.

De bestreden beslissing neemt bijgevolg niet de volledige economische situatie van verzoeker in overweging, wat een schending inhoudt van artikel 42quater, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980.

Zonder de volledige feiten te onderwerpen aan een correcte en zorgvuldige beoordeling, schendt de bestreden beslissing ook artikel 62, 82 van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing schendt ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Verzoeker neemt de tewerkstelling van verzoeker als chauffeur bij S.C.T. International Sprl in overweging.

Verzoeker werkt als chauffeur. Zijn werkgever is gevestigd in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De tegenpartij houdt er echter geen rekening mee dat het beroep van vrachtwagenchauffeur prijkt op de lijst van knelpuntberoepen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zoals gepubliceerd door Actiris in september 2024 op basis van gegevens uit 2023 (stuk 18).

Uw Raad heeft over een tewerkstelling in een knelpuntberoep terecht het volgende overwogen:

“De verzoekster kan daarnaast ook worden gevolgd in haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met haar tewerkstelling in een knelpuntberoep, waardoor zij een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving. Bij de beoordeling van verzoeksters economische situatie en integratie heeft de verweerder gesteld dat ‘het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie (is) in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Een correcte en zorgvuldige beoordeling van verzoekers economische situatie zou dan ook rekening gehouden hebben met het feit dat verzoeker tewerkgesteld is in een knelpuntberoep.

Verzoeker vraagt niet aan Uw Raad om over te gaan tot de beoordeling die de tegenpartij had moeten voeren. Hij vraagt enkel aan Uw Raad om vastte stellen dat de tegenpartij weet had van de tewerkstelling van verzoeker, maar nagelaten heeft om in haar motivering rekening te houden met het feit dat het om een knelpuntberoep gaat.

Dit is geen deugdelijke beoordeling van de economische situatie van verzoeker, wat neerkomt op een schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980, artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, hij hiertoe een verblijfsaanvraag kan indienen.

Deze motivering is onbegrijpelijk.

Het is immers niet verzoeker, maar zijn werkgever die een aanvraag tot een gecombineerde vergunning zal moeten indienen. Tot de eventuele goedkeuring van deze aanvraag, zal verzoeker geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt.

De enige mogelijkheid die verzoeker zelf heeft, is een aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen. Ongeacht of verzoeker deze aanvraag zou indienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Marokko of, rekening houdend met de buitengewone omstandigheden, vanaf het Belgische grondgebied, zal hij in ieder geval zijn toegang tot de arbeidsmarkt verliezen.

In beide scenario's zal de Belgische werkgever een arbeidskracht in een knelpuntberoep verliezen, en is het dus de Belgische werkgever die de gevolgen draagt.

Het is niet begrijpelijk hoe de tegenpartij redelijkerwijze kan stellen dat verzoeker op basis van zijn tewerkstelling een nieuwe verblijfsaanvraag kan indienen.

Deze overweging komt dan ook neer op een schending van artikel 62, 82 van de wet van 15 december 1980, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vijfde onderdeel

De bestreden beslissing overweegt op basis van het inburgeringstraject en de taalmodule Nederlands die verzoeker gevolgd heeft, dat hij “slechts de eerste, prille stappen in zijn integratieproces op sociaal en cultureel vlak” gezet zou hebben.

De bestreden beslissing houdt op dit punt geen rekening met het feit dat verzoeker sinds 1 augustus 2023 tewerkgesteld is in België, en dus ook via zijn economische participatie aan de samenleving zijn sociale integratie verder uitdiept heeft.

Verzoeker vraagt niet aan Uw Raad om de integratie van verzoeker te beoordelen op basis van zijn economische participatie aan de Belgische samenleving, vermits verzoeker hiermee Uw Raad zou uitnodigen om buiten haar bevoegdheid als annulatierechter te treden. De heer Bakkali vraagt louter aan Uw Raad om vastte stellen dat bij de beoordeling van verzoekers sociale integratie in de Belgische samenleving, de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met diens tewerkstelling.

Dit vormt een schending van artikel 42quater, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980. Door te oordelen dat verzoeker slechts “eerste, prille stappen in zijn integratieproces” genomen zou hebben, zonder rekening te houden met alle feiten die wijzen op zijn sociale integratie, schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 62, 82 van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing schendt zo ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zesde onderdeel

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het begrip ‘privéleven’ heeft een ruim toepassingsgebied. Als zodanig omvat de notie ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM ook professionele activiteiten, en de mogelijkheid om sociale banden met gelijken aan te knopen.”

Uw Raad heeft reeds in dezelfde zin geoordeeld:

“[...] verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: ‘There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “privatelif e” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]’. (Of ‘Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten’ — eigen vertaling).”

Dezelfde redenering vindt toepassing in onderhavig geval.

Verzoeker betoogt niet dat hij op basis van zijn privéleven in België een verblijfsrecht kan vragen. Hij stelt louter dat hij een beschermd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geniet, en dat de bestreden beslissing dit niet onderzocht heeft. De bestreden beslissing bevat geen evenredigheidstoets die duidelijk maakt dat beëindiging van verzoekers verblijf een proportionele inmenging met zijn grondrecht zou uitmaken.

Zonder volledig onderzoek naar het recht op eerbiediging van verzoekers privéleven, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM. Op deze manier schendt de bestreden beslissing ook artikel 42quater, 81, derde lid van de wet van 15 december 1980.

Zonder afdoende motivering, gaat de bestreden beslissing in tegen artikel 62, 82 van dezelfde wet. De bestreden beslissing schendt ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verzoekende partij geeft dit ook aan in haar verzoekschrift. De Raad stelt zich dan ook de vraag wat haar belang is om dit element op te werpen.

3.3 Verzoekende partij gaat de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Dit betekent dan ook dat het geheel in realiteit beoordeeld dient te worden vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van dit beginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Uit het verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat er veelal feitelijke argumenten aangevoerd worden ten aanzien van de bestreden beslissing. Hierdoor tracht verzoekende partij ertoe aan te zetten een nieuwe feitelijke beoordeling te maken van haar situatie. Alhoewel zij in het verzoekschrift ontkent dit te doen, herinnert de Raad er eerst en vooral aan dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door een gezinshereniging te vragen met de Belgische referentiepersoon, zijnde haar Belgische echtgenote.

De bestreden beslissing geeft op dit vlak aan dat:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 26.05.2020 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 28.11.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische M. F. Y. (...) (94.12.01 402-74) met wie hij zich vestigde.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de situatie die leidde tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij volledig veranderd is. Beide echtgenoten zijn immers sedertdien gescheiden en van enige samenwoning is dan ook geen sprake meer.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet laat in een dergelijk geval toe om met eerbiediging van een aantal beperkingen een einde te maken aan het verblijfsrecht van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Dit artikel stelt concreet voorop dat:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 28 november 2020 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van echtgenoot van een (Belgische) Unieburger (meer bepaald een zogenaamde F-kaart).

De Raad herhaalt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt intussen dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar echtgenoot en dat er zelfs een echtscheiding uitgesproken werd tussen verzoekende partij en haar echtgenoot waarbij er op 28 maart 2023 een echtscheidingsvonnis uitgesproken werd door de Familierechtbank te Antwerpen.

Met een schrijven van 15 februari 2024 verzocht de gemachtigde van de (toenmalige) staatssecretaris verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend op 30 september 2024 en daaropvolgend heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden.

3.9 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift alleszins nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een huwelijk of samenwoning. De gevolgtrekkingen die op dit vlak gebeurden door verwerende partij zijn dan ook correct gelet op de stukken zoals vervat in het administratief dossier.

3.10 In dezelfde zin betwist verzoekende partij niet en voert zij ook niet aan dat zij aanspraak zou kunnen maken de uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42^{quater}, §4, 1e lid, 1° tot en met 4°.

3.11 Verwerende partij dient bij een dergelijke beëindiging van het verblijfsrecht rekening te houden met een reeks zogenaamde humanitaire elementen (zie artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet). In dit kader merkt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing niet zou uitleggen waarom er besloten wordt dat zij nog niet zeer lang in het land verblijft en dat deze termijn nochtans bijna zou volstaan om de nationaliteit aan te vragen, dat zij langer werkte dan de bestreden beslissing vermeldt, dat zij een knelpuntberoep uitoefent, dat een eventueel verblijfsrecht op basis van tewerkstelling via een werkgever aangevraagd dient te worden, dat er bij de beoordeling van haar integratie te weinig rekening is gehouden met haar tewerkstelling en dat de bestreden beslissing niet ingaat op het privéleven dat zij intussen in België opgebouwd zou hebben.

3.12 Voor wat haar verblijfsduur betreft, dient er inderdaad vastgesteld te worden dat verwerende partij van mening is dat verzoekende partij nog niet bijzonder lang in België verblijft. Blijkbaar weet verzoekende partij zelf ook niet goed wanneer zij nu precies aangekomen is en ook in het verzoekschrift wordt enkel verwezen

naar de datum van afgifte van haar paspoort door het Marokkaans consulaat in Antwerpen. Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat verzoekende partij voor het overgrote deel van haar (volwassen) leven elders verbleven heeft. Er is inderdaad sprake van een relatief korte periode en nergens blijkt uit dat verzoekende partij geen band meer zou hebben met haar land van herkomst.

De Raad stelt zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om te verwijzen naar de termijn van vijf jaar voor het bekomen van de Belgische nationaliteit. Enerzijds heeft zij deze termijn in ieder geval niet bereikt en anderzijds is de regelgeving waar naar verwezen wordt concreet niet van toepassing op verzoekende partij en beoogt deze wetgeving een totaal andere finaliteit die niet tot een andere beoordeling kan leiden.

3.13 Voor wat de tewerkstelling betreft, heeft verwerende partij rekening gehouden met dit aspect. Zij onthoudt hieruit de essentie namelijk dat verzoekende partij materieel voor zichzelf kan instaan met haar inkomsten.

Verzoekende partij wijst op een (tijdelijke) tewerkstelling van voorheen, doch dit kan bezwaarlijk aanzien worden als een element dat noopt tot een andere beoordeling in hoofde van verzoekende partij. Dit doet immers hoe dan ook geen afbreuk aan haar korte verblijf te lande, haar beperkte integratie en het op dit moment onbestaande gezinsleven.

3.14 Verzoekende partij merkt op dat zij een knelpuntberoep zou uitoefenen en dat de bestreden beslissing daarnaast dan ook haar werkgever zwaar zou raken.

Allereerst merkt de Raad op dat de werkgever geen partij is bij de huidige procedure.

Daarnaast blijkt uit de stukken helemaal niet dat verzoekende partij ook daadwerkelijk vrachtwagenbestuurder is zoals zij beweert. De loonfiches geven immers als beroep “*chauffeur*” aan. Nergens blijkt uit dat er sprake zou zijn van enige vrachtwagen.

Dat verzoekende partij voor een mogelijk verblijfsrecht op basis van tewerkstelling een aanvraag dient te doen langs een potentiële werkgever belet haar niet deze mogelijkheid te onderzoeken. Nergens bewijst zij dit al gedaan te hebben. Op de overige kritiek die neer komt op wetskritiek kan de Raad niet ingaan.

3.15 Verzoekende partij wijst erop dat haar integratie onvoldoende beoordeeld zou zijn en dat er met name te weinig rekening gehouden zou zijn met haar tewerkstelling sedert 2023. Ook deze tewerkstelling is echter nog bijzonder recent en bleek tijdelijk. Dit ontkracht dan ook geenszins de vaststelling dat er slechts sprake is van een korte tewerkstelling die de beperkte sociale en culturele integratie onderstreept. Daarenboven dient er vastgesteld te worden dat ondanks de korte tewerkstelling er sprake is van minstens twee werkgevers waardoor er moeilijk gesproken kan worden van enige bijzonder stabiele band op het vlak van haar arbeid.

3.16 De bestreden beslissing zou volgens verzoekende partij onvoldoende rekening gehouden hebben met haar privéleven.

Verzoekende partij wijst daarbij in haar middel naar de schending van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

Daarnaast heeft verzoekende partij op dit vlak ook helemaal geen elementen voorgebracht waar verwerende partij mee aan de slag kon bij de beoordeling.

Ook in het verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan zeer algemeen en eerder formeel te verwijzen naar haar professionele activiteiten. De Raad wijst dan ook naar het voorgaande betoog en merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op haar privéleven en zelfs op haar gezinsleven. Er wordt immers opgemerkt dat:

“Deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen kunnen niet leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, gelet op de tijdelijke aard van de tewerkstelling, het feit dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij slechts de eerste prille stappen van zijn integratieproces op sociaal en cultureel vlak aantoonst (infra) en dat niet uit het dossier kan blijken dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met in België verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, staat het hem vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering en een deelcertificaat Nederlandse taal voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

(...)

Betrokkene toont niet aan dat hij ook de tweede module zou hebben afgelegd. Hij heeft dus slechts de eerste, prille stappen in zijn integratieproces op sociaal en cultureel vlak gezet.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene is uit de echt gescheiden van de Belgische referentiepersoon. Hij staat thans als alleenstaande ingeschreven. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van andere, in België verblijvende personen met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk."

De bestreden beslissing houdt inderdaad rekening met de combinatie tussen tewerkstelling, integratie en privéleven naast het door haar genoten gezinsleven. Bij gebreke aan enige verdere nuttige uitweiding op dit vlak kan niet ingezien worden waarin deze beoordeling de wettelijke bepalingen ter zake zou schenden.

3.17 Verzoekende partij volhardt wel in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om haar verblijfsrecht te behouden. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt, het dient herhaald te worden, er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.18 Enige schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt door het betoog van verzoekende partij.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

